

ק ש ו ר ה

מחזה

מאת

עידן זילברשטין

.1

ביתה של האישה הצעירה אינו תחום בקירות. במרכזו עמוד גבוה. ממנו יוצא חבל ארוך שמחובר בקצה השני לרגלה של האישה. בצד ימין תלוי חלון המשקיף החוצה. מעבר לו עץ. מתחת לחלון פרושה שמיכה עבה. בצד שמאל מזרן ליחיד. סביב העמוד כלי בית, כלים לעבודה בשדה, ומעט חציר. את חפירה וחבל מונחים ליד החציר.

אור מבודד את האישה.

האישה: אמרתי לו שאני עקרה.

הוא הוציא את הקוקייה שלו מהקן שלי

ולבש את הבגדים.

תאו, תגיד לי,

אנחנו נשואים שלושה חודשים ועוד לא אמרת

שאתה אוהב אותי.

מה עוד יש להגיד, הוא אמר,

את עקרה.

יש בינינו יותר מילדים, תאו.

יש בינינו קפה בבוקר, וציפייה,

יש את הקוקייה והקן,

קו-קו, קו-קו...

כן, הוא אמר,

אבל את יודעת,

את נולדת בכפר הזה.

גבר ללא ילדים,

לא יכול להתקדם ולהיות בעל חווה.

כשאצא לעבודה,

יראו גבר מקורנן.

אל תצא, תאו.

תישאר איתי. ככה אדע

מה אתה עושה בכל רגע.

בנשימה הכבדה שלו שמעתי

את הרגע הבא מסתתר.

אני אבוא לבקר, הוא אמר.

אביא את הילדים שיכירו אותך.

עוד יהיו לנו רגעים.

הוא סובב את גבו אלי,

ועמד לצאת ללול התרנגולות שם עבד.

אחזתי באת החפירה והכיתי אותו בראש.

בכפר שלנו נערות למדו לחפור באת ולהאכיל תרנגולות ולערוף ראשים של כבשים. אני רקדתי. אחת לכמה שבועות היה מגיע לכפר שלנו נגן הקונטרבס הנודד. הוא לא דיבר. היה מציב את עצמו מול העץ העתיק, ומנגן. אני הייתי מציבה את עצמי בין העץ לנגן הקונטרבס, ורוקדת. הגברים היו עוצרים את העבודה ומציצים. מתנועה לתנועה הגבעות שמסביב היו מתמלאות גברים. הנשים היו מחזירות את הגברים לעבודה. הן אמרו שאני זונה ונימפומנית ולחשו שאני לא לובשת תחתונים. בסתר, אמרה לי כפרית אחת שבשבילה אני הגיבורה של הכפר. באחד הריקודים

צפה תאו. הוא הגיע לכפר שלנו באותו היום. החתונה התקיימה שבוע אחר כך. בלילה הראשון תאו עלה עלי ולמדתי לראשונה את משחק הקוקייה והקן. כאב לי. תאו קרא לזה לעשות אהבה. שאלתי אותו אם הוא אוהב אותי והוא ענה שקודם נעשה ילדים. בכל ערב עשינו אהבה ובכל ערב, בכאב הייתה הנאה גדולה יותר. שבועיים אחרי החתונה הגיע לכפר שלנו נגן הקונטרבס. הריקוד עם העץ והצלילים הנמוכים היה חושני מתמיד. הגברים יצאו להציץ. הנשים החזירו אותם לעבודה ולחשו, שאפילו עכשיו, כשאני אשת איש, אני לא לובשת תחתונים. תאו לקח אותי הביתה ובנה עמוד ואליו כבל אותי. הוא חזר לעבודה שלו בחווה של צבי, שם הוא טיפל בלול התרנגולות. כשחזר בערב, עשינו אהבה חזקה במיוחד. כל הלילה הבטתי בו ישן. בניגוד לכל דחף שאי פעם היה לי, התאהבתי בתאו.

אור פותח את ביתה של האישה.

שלוש שעות חיכיתי שיתעורר.
משלא התעורר, הבנתי שהשינה שלו
עומדת להיות ארוכה משצפיתי.

מביטה לכיוון המיטה.

אז נזכרתי, תאו,
שמיעטנו לדבר. לא שאלתי אותך
אם אתה חושב עלי
כשאתה בלול התרנגולות.
לא עניתי לך שהייתי שמחה
לו היית בא הביתה בהפסקת הצהריים.
אחרי לילה של כאב והנאה
לא ליטפתי אותך באור היום.
לא ריחמתי עליך, לא סלחתי לך,
לא כעסתי עליך, לא שנאתי אותך.
לא דיברנו על כל אלה, תאו.

מעבירה את הכסא ליד מיטתו ומתיישבת. אור מבודד אותה.

אחרי שלושה חודשים שבהם עשינו אהבה ולא הגיעו ילדים, תאו ביקש ממני לבדוק את עצמי. בדקתי.
אני עקרה.

אור פותח את ביתה של האישה.

לא יכולנו לדעת,
אתה ואני.
לא יכולנו לדעת.

חושך.

.2

אור. ביצה לבנה וגדולה נחשפת בבית האישה. היא עומדת במרחק-מה ממנה. מביטה בביצה ובתאו השוכב על המיטה חליפות. פרועה ומתנשמת לאחר מאמץ גדול.

האישה: לילה שלם צרחתני מכאב.
לא הבנתי מה בתוך הגוף שלי
לוחץ להשתחרר, מתכווץ
ומצמרר, בוטש ומפורר
אותי מבפנים.
גל התנפץ על דפנות הגוף שלי,
ונסוג עד שכמעט יכולתי לנשום.
גל ונסיגה.
גל ועוד גל ואין פסגה
במעלה התלול והקרביים
כבר נשפכים ממני דרך העיניים
וכל האברים לכל עבר.

עם שחר חדש,
כשאינ בי כוח עוד,
יצאה ממני -
זאת.

מתקרבת אל הביצה. בוחנת אותה. באה לכדי נגיעה בה, ומסיגה את עצמה לאחור. מתקרבת ומעזה לגעת ביד ובשתיים. מנערת אותה בזהירות בשתי ידיים. מקרבת אוזן ומקשיבה.

אני שומעת.
חיים. שם, בפנים.
שומעת לב קטן ופועם.

מתבקת את הביצה בהיסוס. נוקשת עליה.

אתה שומע?
אולי זאת את?
אתה שם, צאצא,
אתה שומע?
אתמול בערב הייתי עקרה
והופ – הגיע בוקר
ואני עומדת להיות אמא.
שלך.

כשאמרתי את המילה אמא, הפחד הלבין את פני. לא ידעתי מה זה אומר, לא ידעתי להיות אמא.
כשאמרתי את המילה אמא, נזכרתי באמא שלי, ובכל הרגעים שהיא לא הייתה איתי.
כשאמרתי את המילה אמא, הרגשתי אישה אמיתית.
כשאמרתי את המילה אמא, אהבתי את תאו יותר.

ניגשת במרוצה ונעמדת ליד מיטתו של תאו.

נישואינו אמיתיים, מוצלחים, תאו.
 אתה יכול לצאת החוצה עכשיו,
 צא לכפר ותספר.
 אנחנו עכשיו
 לא רק אישה ואיש,
 אלא אמא ואבא.
 אתה לא גבר מקורנן, תאו,
 אתה יכול להסתובב בכפר כמו תרנגול.
 צא ותעבוד ותהיה בעל חווה.
 תאו...

מתיישבת על מיטתו. מרימה אותו לכדי ישיבה. הוא נופל לשכיבה. מרימה אותו שוב ותומכת בו.

תסתכל,
 שם, בפנים, יושב לו
 הצאצא שלנו.
 אני כל כך שלוה, תאו.
 ככה, כשאתה מחבק אותי
 ואנחנו מסתכלים על הצאצא שייוולד.
 תגיד לי, תאו,
 כל הנשים מרגישות ככה
 כשהן עומדות להיות אמא?
 (פאזזה) טיפשה שכמוני,
 איך תדע מה מרגישה אישה?
 ומה מרגיש הגבר?
 (פאזזה) תאו...
 תאו...?
 פקחת עיניים...
 פקחת עיניים...!
 תסתכל אלי, אלי...

כשתאו פקח את העיניים, שמעתי רעשים מעבר לחלון. שמעתי רעשים מהגג.

מניחה במהירות את תאו, קמה, אוחזת בידה את את החפירה ובאה לחלון. מקישה באת החפירה.

לכו מפה, מציצנים. לכו לחיות את החיים הכפריים שלכם ועזבו אותנו במנוחה.
 לכו...! קישתא...! קישתא!

מציצה מעבר לחלון. מביטה אל עבר הגג. שוב ושוב. חוזרת ומניחה את את החפירה וחוזרת למיטתו של תאו. מתיישבת על מיטתו ומרימה אותו לישיבה.

תאו... תאו...!
 כשחזרתי לתאו, העיניים שלו חזרו להיות עצומות.

מכסה את תאו. ניגשת ומכסה את הביצה.

שיהיה לכם חם.

וגם שלא יהיה פתחון פה ללשונות הכפריות המציצניות.
אחד ישן, אחד עוד לא נולד.

3.

האישה יושבת על הכיסא ליד מיטתו של תאו. בידיה צלחת מרק, כף וסמרטוט קטן.

האישה: ימים אחר כך, ישבתי וחילקתי את זמני בין תאו לצאצא.

תומכת בו לישיבה ומושיטה את כף המרק לפיו. מאכילה ומנקה את פיו בסמרטוט.

פה גדול, תאו.
תפתח גדול,
א-וי-רון.
(פאזזה) תסתכל על עצמך,
זוהי צלחת המרק האחרונה
שנשארה, ואתה
פולט כאילו יש לנו
עוד עופות במזווה.
אחרי צלחת המרק הזאת,
אוכל לתת לך רק מים רותחים
ואולי זרעים מהשקית לתרנגולות.
אז קדימה,
פה גדול.
אתה צריך להתחזק.
עוד מעט מגיע חורף,
ולא תרצה להתעורר ולחלות, נכון?

מושיטה את כף המרק, מטה את ראשו לאחור, מאכילה אותו ומנקה את פיו.

אני גאה בכך, תאו.
(פאזזה) גם אמא שלי אמרה לי
שהיא גאה בי,
אחרי שסוף-סוף אכלתי
ממרק העוף.
הייתי בת חמש, תאו,
תמיד רצתי. לא עמדתי לרגע.
גם ביום ההוא עמד להגיע חורף.
אמא שלי, שתמיד הייתה בשדה
עם אבא, חלתה ונשארה בבית.
אני שיחקתי ליד העץ העתיק,
העץ שלי. היא קראה לי.
אני לא זוכרת אם שמעתי אותה,
אני זוכרת שטיפסתי על העץ,
כשפניה הכעוסים היו מתחת.

היא החזירה אותי הביתה באיומים.
 היא אמרה שכדי שאני לא אחלה כמוה
 כדאי שאוכל מרק עוף.
 היא ביקשה ממני לשבת.
 לא הסכמתי לשבת.
 היא הושיבה אותי על הכיסא,
 אני קמתי.
 היא הושיבה וקמתי.
 היא קשרה אותי בחבל לכיסא.
 סביב הרגליים, הבטן,
 החזה, הידיים.
 ניסתה לדחוף לפי כף מרק עוף.
 הידקתי את השפתיים.
 המרק נזל בשולי הפה.
 היא הידקה אצבעות על הלסת שלי,
 הטתה את ראשי לאחור,
 ושפכה כף אחרי כף
 של מרק עוף לתוך הפה שלי.
 בגלל שאת ילדה רעה, היא אמרה,
 תישארי קשורה לכסא עד הלילה,
 ודחפה לפי את הטיפות האחרונות של המרק.
 (פאוזה) כף אחרונה, תאו.

מאכילה אותו ומנקה אחריו.

כשסיימתי להאכיל את תאו, שמעתי טפיחות קלות, כמו בעיטות רכות שקוראות לי.
 קמה, מניחה את הצלחת, הכף והסמרטוט ופונה לביצה. מלטפת אותה, מחבקת אותה.

קראת לי, צאצא?
 אתה בועט, אני מרגישה.
 אתה לא רגוע. קר לך?
 אתה פוחד?
 הנה, אמא מחבקת
 וגם אבא פה.
 אתה יודע איזו שמחה אתה לאבא?
 כשאבא יתעורר,
 אבא יחבק אותך, ואז
 תהיה רגוע וילך ממך הפחד.
 (פאוזה) אתה יודע, צאצא,
 גם אותי אבא שלי חיבק.
 פעם אחת.
 הייתי בת תשע.
 התעוררתי בוקר אחד בפחד,
 ורצתי כל עוד נפשי בי
 אל העץ שלי.
 אבא, שבדיוק יצא לשדה,

בא אחרי וחיבק אותי.
 הוא שאל אותי מה קרה.
 סיפרתי לו שדם
 הכתים את הכותונת שלי.
 שם, מתחת לבטן.
 וכאבים בבטן.
 שאלתי אותו אם אני חולה,
 אם אני עומדת למות.
 אבא הסתכל לצדדים,
 לוודא שלא רואים אותנו,
 אחז בי בידו הענקית
 וגרר אותי הביתה.
 הוא סיפר לאמא
 והם צעקו אחד על השני,
 שזה מוקדם מדי, שאסור
 שהשכנים ידעו, שזה
 בגללו, שזה בגללה.
 אבא אמר שאני צריכה להישאר בבית עד שהדימום ייפסק.
 אני רציתי לחזור לעץ שלי.
 אבא קשר אותי למיטה בחבל.
 כמעט שבעה ימים עברו עד שהדימום פסק.

שקט. היא מקשיבה.

חלומות נעימים, צאצא.

היא רצה ולוקחת קערית וממהרת לתאו. מניחה את הקערית מתחת לראשו וחופפת את שיערו.

את השיער הייתי חופפת במשך שעות.
 בכל יום. לפעמים פעמיים ביום.
 כשאמא הייתה חוזרת מהשדה,
 הייתה אומרת לי לחפוף פעם בשבוע.
 אין מספיק מים לפעם ביום.

היא מניחה את הקערית ורצה לביצה.

זה רק חלום רע, צאצא.
 אתה יכול לבכות. אתה תלמד מאבא,
 כמו שאבא שלי לימד אותי.
 בוכים רק פעם אחת.

היא ממהרת לרוץ למיטתו של תאו וחוזרת לביצה.

בטח שאוהב אותך.
 אבא אוהב אותך.

היא ממהרת וחוזרת עד לתאו, ממהרת וחוזרת לביצה, פונה חזרה ושוב ושוב. בשיא הפניות הלך ושוב, לוקחת את החבל ועוצרת.

צבי אמר לי שהוא אוהב אותי. הייתי בת ארבע עשרה וזה היה יום החתונה שלו. כל הכפר הוזמן לחתונה ואותי קשרו בבית. נגן הקונטרבס הגיע לנגן. מהבית שמעתי את הצלילים העמוקים. זאת הייתה הפעם הראשונה ששמעתי קונטרבס. הוא הציב את עצמו מול העץ שלי, וניגן. הצלחתי לשחרר את עצמי ורצתי עם החבל. הצבתי את עצמי בין העץ לנגן הקונטרבס.

מתחילה בריקוד עם החבל.

ככה, כשהרוח מהעץ והצלילים שבקעו מתיבת העץ מפחים בי חיים, גיליתי את גופי לראשונה. גיליתי שצמחו לי שיערות בקן. גיליתי שצמחו לי שדיים. גיליתי שהמגע של הידיים, יוצר בגוף מנגינה של עונג.

ממשיכה לרקוד ונעצרת.

ההורים שלך לא אוהבים אותך. אני כן. צבי עמד מולי. אני שמתי לב, הוא אמר. הוא התקרב אלי. שמתי לב שאת מפותחת מאוד לגילך. צבי, אמרתי, זה לא נעים לי שאתה מתקרב אלי ככה. שמתי לב שאת רוקדת וזה מרקיד גם את הגוף שלי. יכולתי להרגיש את הריקוד של הגוף שלו. אורחים מהמסיבה קראו בשמו. הוא התרחק ממני. שמתי לב שאת לא לובשת תחתונים. איך אתה יודע אם אני לובשת תחתונים או לא. הוא חזר למסיבה שלו.

באה לתאו.

באותו רגע, לא ראיתי את תאו. ראיתי קוקייה שגבר בנוי סביבה.

סוג של ריקוד שהיא מקיימת עם תאו. היא מושיבה את תאו וכורכת את החבל סביבו. באה בין רגליו ומוצצת לו. משכיבה אותו, מתיישבת עליו וכורכת את החבל גם סביב עצמה.

רק אתה, תאו,
רק אתה יודע
אם אני לובשת תחתונים,
או לא.

ריקוד מעשה האהבה נמשך. האור דועך.

4.

אור ראשון של בוקר. האישה יוצאת ממיטתו של תאו ועוברת לשמיכה שמתחת לחלון. מדברת בשקט כדי לא להעיר את הישנים.

האישה: בלילה ההוא ישנתי במיטתו של תאו. לפני שנרדמתי, סיפרתי לו על החלום שלי להופיע באולם גדול בעיר הגדולה. לרקוד דואט עם הצאצא שתאב חיים ובעיניו מתיקות וקירבה ורחמים. בקהל יושב רק אדם אחד. תאו.

היא נשכבת על השמיכה שמתחת לחלון. מתרוממת.

והוא נעמד ומוחא כפיים עד שכפות הידיים שלו אדומות כמו פטל.

ממהרת למיטתו של תאו.

תאו, תאו...
אתה מנסה להתעורר?
קראת לי?
אתה רעב שוב?
אני יכולה לתת לך רק מים רתוחים,
אני יודעת שאתה לא אוהב אוכל של תרנגולות.

כשעמדתי ליד תאו, הרחשים הפכו להיות חזקים יותר, דורשים יותר.

ממהרת לביצה. נוגעת בה ומתרחקת מעט. מתקרבת ומסירה את חלקה העליון של הביצה. היא מוציאה ממנה תינוק עטוף בתכריכים. מתנשמת. מחזיקה בו במרחק-מה מהגוף, בקרבה ורתיעה. כך מספר שניות. כך הולכת לכיוון תאו.

תאו, תראה...
גור קטן שלך ושלי...
תאו, יש לו כפות ידיים,
ורגליים ושתי אוזניים,
שפתיים והעיניים שלו...
תאו, מה עושים?

מביטה בתאו.

תאו, מה עושים...??
תענה כבר, תאו,
אני לא יודעת...

הרגשתי את תאו הולך ומתרחק ואת האחריות עלי כבדה.

מבטה חוזר לתינוק. היא ממהרת ומחזירה אותו לביצה. מתרחקת. מבטה מנסה להישאר רחוק מהביצה. מבטה חוזר לביצה והיא חוזרת ומוציאה את התינוק. מחזיקה אותו הפעם מעט קרוב יותר ובפחות רתיעה.

שלום. אני אמא שלך.
למה אתה מעוות את הפרצוף...?

אני אמא שלך,
 בין אם זה מוצא חן בעיניך,
 בין אם לא.
 ושם שוכב אבא.
 הוא לא יכול להגיד לך שלום,
 כי הוא ישן,
 אבל תאמין לי
 שזה אבא שלך.
 הנה, אתה רוצה להחזיק במשהו?

מושיטה לו אצבע.

אחח... תחזיר לי את האצבע!

מושכת את אצבעה ודוחפת אותה לפה. מתרככת.

מאיפה יש לך ציפורניים כאלה,
 הרי רק באת לעולם...
 טוב, הצגתי את עצמי,
 איך אתה מתרשם?
 וזה אתה. מי אתה?
 אה... אני מניחה שצריך
 לתת לך שם.
 נותנים שמות כשנולדים, נכון?
 אז איך נקרא לך?
 (פאוזה) נקרא לך... לביא...!
 שתהיה חזק ותקיף וחשוב,
 מלך בממלכה שלך.
 תאו, תכיר את לביא,
 הבן שלך.

מביטה בתאו וחוזרת ומביטה בלביא.

בעיניו של לביא היה ריחוק. לא היו בהן רחמים. היה בהן מבט מפוקח והייתה דרישה שלא הבנתי
 מהי, אבל ידעתי שאני צריכה לספק אותה. רק כשהבטתי בעיניו נזכרתי, שלביא לא בכה.
 אפילו לא פעם אחת.
 סיפרתי לו על החלום שלי.
 חשבתי שהחום שאתן לו
 בדואט שנרקוד,
 יענה על הדרישה שלו.
 אומנם לא עיר, לא אולם,
 אבל תאו בקהל.

מנסה לרקוד עם לביא ריקוד שלא צולח. מנסה שוב ושוב. עוצרת בכעס.

מה אתה רוצה ממני...?
 אני לא מבינה!

איך, לעזאזל, אני אמורה
להבין מה אתה רוצה!?

מחזירה אותו בלהט לביצה ומתרחקת.

תלך מפה למישהי שתבין
מה אתה רוצה ממנה.
אני לא יודעת להיות אמא,
לא יודעת!...
כנראה שיש כאלה שנולדות עם זה,
ואחרות, כמוני, לא.

באה במרוצה למיטתו של תאו.

מה אתה רוצה ממני...?
גם אותך אני לא מבינה.
אני רק מנחשת ומנחשת.
ומה אם אני טועה?
אתה רוצה להסתפר?
להתגלח?
אתה שוב רעב?

שקט. היא מביטה בתאו מספר שניות ואז פונה לאט לכיוון הביצה. מוציאה מהביצה את לביא. באה
לכסא שליד מיטתו של תאו ומתיישבת. חולצת שד ומקרבת את פניו של לביא לפטמתה. מזמזמת
מנגינה. חולצת שד שני ומקרבת לפטמתה.

כשלבאי מצץ ממני חלב של אם, הרגשתי את כוחותיי תשים.
מעט האוכל שבא לפי לפני ימים רבים,
נשאב ממני אל בין שפתיו.
ויותר לא היה בי מה לתת לו.

היא גומרת להניק אותו ומשכיבה אותו ליד תאו.

5.

האישה פותחת שקית של זרעים ולוקחת ממנה חופן. מקרבת בהיסוס את ידה לפיה. טועמת מעט
וכמעט מקיאה. מתגברת על תחושת הדחייה, טועמת עוד מעט ועוד. לועסת לאט תוך כדי התנשמות.
לוקחת חופן נוסף מהשקית ואוכלת. וחופן נוסף. הפעם זרעים מתפזרים על הארץ. כשגומרת לאכול
מידה, מתכופפת ואוכלת את הזרעים שהתפזרו. לפתע משהו מסיט אותה. היא נעמדת ומתיישרת.
אור מבודד אותה.

האישה: מה אתה עושה פה?

באתי לראות למה תאו לא הגיע לעבודה, הוא אמר.
תאו חולה. כשיבריא, יחזור לעבודה.
כבר ימים רבים שהוא לא בא. זאת מחלה רצינית.
זאת מחלה. הוא צריך לישון, לנוח... אל תתקרב למיטה שלו! באיזו רשות אתה...
אני רואה שעוד מישהו ישן ליד תאו...

אל תיגע...!
 או שזאת היא.
 זה הוא. קוראים לו לביא. לא שזה עניינך...
 מה זאת אומרת? נולד לכם בן ואתם לא מספרים על זה בכפר?
 מחכים שתאו יתאושש מהמחלה. אז נספר.
 ואני חשבתי שאנחנו חברים קרובים...

צבי התקרב אלי. את רועדת, הוא אמר.

קצת קר לי, זה הכל.
 אין פלא. הגבר שלך חולה.
 אני מסתדרת.
 ראיתי אותך אוכלת אוכל של תרנגולות מהרצפה.
 תאו לא עובד, אז נגמר האוכל.
 ואת צריכה להאכיל שניים.
 כן.
 למה לא סיפרת לי? היינו חושבים על משהו.
 אתה חושב שתוכל לתת לנו קצת אוכל על החשבון וכשתאו יחלים תסתדר איתו...?
 לא בהכרח על זה חשבתי.
 על מה חשבת? (פאוזת) על מה חשבת?

צבי הניח את ידיו על כתפיו. תניחי לתאו, הוא אמר.

זה לא נעים לי שאתה מתקרב אלי ככה.
 הרבה זמן לא ראיתי אותך רוקדת.
 הרבה זמן לא רקדתי.
 הריקוד שלך מרקיד גם את הגוף שלי.
 לך ממני!... (פאוזת. מרככת) אני אחרי לידה...
 לידה...? זאת לא לידה, אלא הטלה...! חשבת שלא ראיתי? חכי שהנשים בכפר ישמעו...
 על מה חשבת...? בעניין האוכל... מה התמורה?

שקט.

כשנשכבתי על השמיכה העבה, ראיתי דרך החלון את העננים מתעבים
 והרגשתי על פני את צינת החורף המתקרב.

הוא היה בכל מקום.
 על צווארי, על שדיי,
 בפה שלי.
 הקוקייה שלו הייתה בקן שלי
 בצורות שלא הכרתי קודם.
 חיכוך כמו צחצוח חרבות,
 להבות של אש בלי עשן,
 קולות ממעמקי התהום,
 אני התנשפתי, הוא נשם,
 הוא סובב אותי,
 לא שם, לא שם,

אל תכניס את הקוקייה לשם...!
 (פאוזזה) הכאב המר, המתוק,
 לא,
 זאת רק תמורה,
 לא ליהנות, לא ליהנות...
 לא ליהנות...!

היו קולות מעבר לחלון. הוא כבר קם.

הוא יצא מהבית ובא לחלון ודיבר עם מישהו.
 אחר כך הוא אמר, בכפר ישמחו לדעת
 שזאת ששיגעה את כולם בריקודים שלה,
 זאת שלא לובשת תחתונים,
 זאת שהטילה ביצה כמו תרנגולת,
 פיתתה גבר נשוי.
 את יודעת שהעונש על זה הוא אכזרי...

קמה והולכת בקושי רב לכיוון תאו ולביא. עומדת ומתבוננת בהם.

שאלתי את עצמי אם מי מהם שמע משהו.
 עמדתי ליד מיטתם עד לקריאת התרנגולים.
 לא ידעתי את התשובה.

6.

אור פותח את ביתה של האישה. היא לוקחת לידיה את לביא. מביטה בו מספר שניות.

הצחוק הראשון שלך...
 כמה שאני זקוקה לצחוק הזה.
 על מה אתה צוחק?
 על מה?
 אתה יודע משהו,
 ומסתיר מאמא?

היא מדגדגת אותו.

זה מדגדג, נכון?
 עוד?
 הנה עוד,
 ועוד...
 אני מתחילה להבין את הדרישות שלך.
 מה אתה רוצה עכשיו, מה?

מרימה אותו בזהירות באוויר.

אווירון...? אווירון...

קח אותנו... לאן?
 לאן אתה רוצה שהאווירון ייקח אותנו?
 רחוק? לעיר? לחוץ-לארץ?
 כשאבא יתעורר...
 (פאזזה) גם על זה אתה צוחק?
 מה מצחיק בזה, לביא?

מתיישבת על הכסא ומניחה אותו על רגליה. מקרבת את פניה לבטנו ונושפת עליה.

פווו... פווו...
 אולי תדביק אותי, לביא.
 תגרום גם לי לצחוק.
 פווו... פווו...

ממשיכה כך מספר שניות. מרחיקה את פניה ממנו ומביטה בו בהפתעה.

אתה צוחק?
 זה צחוק, או מה?
 למה אתה צורח, מה קרה פתאום?
 מה עשיתי, לביא, מה אתה רוצה?

חולצת שד וממצמידה אותו אליו.

הנה, קח. תאכל.

לאחר זמן קצר חולצת את השד השני.

בזה בטח יש עוד קצת,
 תאכל.

לאחר זמן קצר מכסה את שדיה וקמה איתו, מתכופפת לזרעים שעל הרצפה ודוחפת מהם לפיה.

אני אוכל ויהיה לך.
 תראה, אני אוכלת,
 תפסיק לצרוח.

קמה, מניחה אותו על השמיכה שמתחת לחלון ומביטה מבעד לחלון החוצה.

צבי...!
 תכף צבי יביא עופות
 ואני אכין לך מרק.
 צבי, מה עם העופות...?

מתרחקת.

די!
 אני לא יכולה יותר עם הצרחות האלה.

די! תפסיק...!

פאזזה.

אחר כך חשבתי שאולי הוא חולה.

ניגשת אליו, מרימה אותו ומניחה יד על מצחו.

קודח מחום.

(לקהל) חשבתי לצעוק למישהו שייקרא לרופא.

דקות ארוכות לביא צרח ואז בכה ואז נרדם. השינה שלו הייתה רגועה. מעולם לא ראיתי שלווה כזאת. (מנענעת אותו בעדינות) הבטתי בו ושאלתי את עצמי אם הוא יפה. אני לא מבינה ביופי, אבל ידעתי שהמראה שלו עושה לי כיווצים בבטן. לאף שלו הייתה צורה של תות קטן ומתוק, האוזניים שלו היו ממוקמות בצורה מושלמת, כמו אומרות לעולם שדבר לא יחמוק ממנו, היו לו כפות ידיים של גבר בגוף של תינוק, מצח חלק ובמורדותיו זוג עיניים עצומות, עיגולים כהים סביב לעיניים. אמרתי לעצמי שהוא מתאושש, העסקתי את עצמי ביופי הנקי שלו, רק כדי להרחיק ממני מעט את הידיעה. אני ידעתי. אפשר לחיות בלי אהבה של אמא, ולמות מרעב.

אחר כך הוא החל לרעוד ולפרכס, הוא התקשה לנשום, כיווץ שפתיים, ואני ניסיתי, וניסיתי, בכל כוחי ניסיתי...

לביא פקח את העיניים ובעיניו הוא ידע. ידע הכל עלי. ועצם את העיניים. אחר כך, הייתה האנחה הזאת...

.7

האישה פונה לערמת חציר ומניחה בעדינות את גופת לביא עליה. לוקחת את את החפירה וחופרת מאחורי ערמת החציר. עוצרת. מניחה את את החפירה.

האישה: רציתי לאסוף את כל המשחקים שלו, הבגדים, החיתולים, הזיכרונות.

לוקחת את גופת לביא, ומניחה אותה בבור שחפרה מאחורי ערמת החציר.

אבל לא היה מה לאסוף.

לוקחת את את החפירה ומכסה את הגופה. מניחה את את החפירה ומתבוננת בקבר.

כמה דברים כבר אוסף ילד בן יומו?

כשסיימתי לקבור את לביא, צבי הביא שני עופות. זרק אותם דרך החלון והסתלק. אחרי שהוא הסתלק, פילח את האוויר תו עמוק של נגן הקונטרבס. השורה המוסיקלית שלו, וזו שאחריה, רעדו לי בין ההתכווצויות בבטן. מעולם לא התגעגעתי ככה...

קונטרבס מנגן והיא באה לאיטה ונעמדת בינו לבין העץ. האור מבודד את השלושה. היא מתחילה בריקוד איטי של אבל, של פרידה, של אשכבה. הריקוד הופך לאט לחושני יותר, למשוחרר, כאילו בעצם הריקוד, היא מתנקה. לריקוד אין שיא. בסופו ישנו ריטואל שמבטא זיכוך. האור דועך על הריטואל.

.8

אור לילי פותח את ביתה של האישה. היא יושבת זקופה על השמיכה וצופה בעץ.

האישה: ימים אחר כך ישבתי והבטתי בעץ שלי. בלילה, מעליו היה תלוי ירח. זה בודד וזה בודד. תהיתי אם לביא מסתובב עכשיו מעל צמרת העץ או מתחת לירח, אם הוא מרגיש בודד. תהיתי אם בהסתובבות הזאת שלו, הוא יודע שאני מתבוננת בשלושתם. תהיתי אם הוא בכלל מסתובב... לילה אחר חשבתי שראיתי אותו עומד ליד העץ ומתבונן בי. ככל שחלפו הימים, דמותו של לביא הלכה והתפוגגה ומחשבות אחרות עלו בי.

אור יום עולה.

ביום ההוא, יום לפני פתיחת חגיגות עונת החורף בכפר, באו כמה נערות, רק מעט צעירות ממני, לעץ שלי. הן שיחקו סביבו, טיפסו עליו, חרטו לבבות על הגזע. בחץ אחד חרטו את שמן, ובאחר חרטו את שמו של אהובן. קינאתי לעץ שלי אבל לא יכולתי למנוע דבר. השמים הכהים, השמלות של הנערות, העץ וריח החציר הצונן, הכל עז. חי. צחוקן נישא ברוח שטלטלה את צמרת העץ. הן חיו כאילו אין להן מחר. כאילו אין מחר בכלל. כאילו גורלן הוא לשחק סביב העץ והרגע הזה הוא הנצח. רציתי לקרוא ולספר להן, שבעוד יום, עוד שבוע, כשיגיעו לגיל עשרים, הצד השני של החץ יהיה חייב להתחתן איתן. ככה זה בכפר. גרוע מאישה בת עשרים שלא התחתנה, זה אישה בת עשרים שהתחתנה ולא יכולה להביא ילדים. וגרוע מזה... רציתי לקרוא ולספר להן אבל ידעתי שהן לא

יבואו להקשיב, שזה לא יעזור. אט-אט נעלמו הנערות אחת-אחת והעץ חזר לעמוד בבדידותו.

לילה. היא נעמדת ופונה למיטתו של תאו. מתבוננת בו.

הרבה ימים ולילות לא דיברתי אליך, תאו.
 הרבה דברים קרו
 מאז שדיברתי אליך לאחורונה.
 החיים המשותפים של שנינו
 ניבנו ונהרסו,
 הייתה בהם תקווה,
 והיא נקברה ביום אחד.
 אני כבר לא יודעת
 אם אתה שומע אותי.
 אני כבר לא יודעת
 אם לציפייה שתתעורר
 יש סיכוי להתגשם.
 תזיז רגל, או יד,
 אם אתה שומע אותי.
 תזיז אצבע, תאו...

שקט.

תראה לי שאתה שומע אותי, תאו,
 כי הבדידות
 מוציאה אותי מדעתי,
 תתעורר, כי אני
 אני כבר לא זוכרת מי אתה...
 כבר לא יודעת אם אני עוד אוהבת אותך,
 לא יודעת אם רוצה להישאר
 או לברוח מפה,

ת א ו...!

פאזזה. היא פונה בנחישות ולוקחת את את החפירה. מתיישבת ומכה את החיבור של השרשרת לרגלה
 מכות נמרצות, מנסה בכל כוחה לנתק את השרשרת מרגלה. הניסיונות הופכים איטיים יותר
 והיא מאמינה פחות ביכולתה לנתק את השרשרת. לאט היא מוותרת. מניחה את את החפירה ובאה
 לתאו, מנערת אותו.

אני לא יכולה ככה,
 לא יכולה...

לאחר מספר שניות של ניעור, היא מביטה בו ומרחיקה את עצמה מעט ממנו.

תאו...
 הזזת יד. הרגשתי.
 תזיז שוב...
 (פאזזה) אני מרגישה...

אתה שומע אותי, תאו,
 נכון?
 (פאזזה) כן. אתה שומע אותי...
 אתה יכול להזיז עוד משהו?
 (פאזזה) את הרגל...

מתיישבת לידו ומניחה יד רכה על כתפו.

אל תנסה לקום.
 לאט-לאט,
 ישנת הרבה ימים.

מלטפת את מצחו.

כן, זאת אני.
 אתה רואה אותי?
 אתה רואה...
 (פאזזה) זה בסדר, אל תנסה לדבר,
 אני מבינה...

קמה ומגביהה בכרית את שכיבתו.

יותר טוב...?

עומדת ומביטה בו.

כל הזמן הזה היה נדמה לי
 שאתה שומע הכל...
 (פאזזה) אתה רעב, תאו?
 כי יש... עופות...
 אני אלך להכין לך מרק.

קמה ופונה ללכת. נעצרת.

שמעתי הכל,
 הוא אמר.

פונה בחזרה אליו.

אתה מבין, תאו,
 רציתי לדעת
 מה אתה עושה בכל רגע.
 אני זוכר, הוא אמר.

מתקרבת מעט.

אני רוצה שנדבר...

אין תועלת בדיבורים, הוא אמר.
 זקנים מדברים,
 יש להם זמן לזה.
 תאו,
 היה לנו בן,
 אתה זוכר את זה?

שתיקה.

הוא מת.
 אנחנו לא רק איש ואישה עכשיו,
 אנחנו הורים לילד מת.
 וזה יותר,
 הרבה יותר,
 ממה שהיינו קודם.

שתיקה.

זה אומר
 שאני לא עקרה, תאו,
 אתה לא צריך ללכת.

אור יום עולה. פתיתים של שלג מתחילים לרדת. קולות של חוגגים מתחילים להישמע. היא פורשת ידיים לצדדים כחוגגת. צלילי הקונטרבס נשמעים. היא מתחילה לרקוד.

גם השלג בא לחגוג את ההתעוררות שלך.

היא רוקדת את דרכה אל החלון.

הם חוגגים את פתיחת עונת החורף.
 בוא נצא לחגוג איתם.

פונה בחזרה לתאו. הקולות מתגברים כמתקרבים אל הבית.

אני אעזור לך לקום.

נעצרת. הקולות קרובים מאוד. מסתובבת ומביטה דרך החלון. מבוהלת מאוד.

הנשים הגיעו ראשונות. כל נשות הכפר
 ובראשן האישה של צבי, מזמרה בידיה.
 אחריהן הגברים עם אלות וקלשונים בידיהם.
 קראו קריאות.
 זונה... נימפומנית...
 מטילה ביצה כמו תרנגולת...
 רוקדת בלי תחתונים כדי לכשף את הגברים...
 את פיתית את הגבר שלי!... צעקה האישה של צבי.

היא רצה ולקחת לידה את את החפירה.

הנשים התקרבו לחלון שלי.
 לכרות לה את הדגדגן...
 לכרות לה את הדגדגן!...
 שתי נשים עמדו להיכנס לבית שלי,
 ובין שתיהן האישה של צבי,
 הלהבים החדים של המזמרה
 נפתחים ונסגרים בין ידיה,
 נפתחים ונסגרים...
 נפתחים...

שקט.

פתאום הכל דמם. הגברים מיהרו לחזור לכפר
 והנשים רצו אחריהם.
 אישתו של צבי עוד הביטה בי,
 כשצבי, שהזעיק את כולם,
 לקח גם אותה.
 מרחוק ראיתי אסם עולה באש.

מביטה עוד מספר שניות דרך החלון ופונה במרוצה למיטתו של תאו.

לא עזרת לי...

עולה על מיטתו ומנערת אותו.

אתה לא עזרת לי...

ממשיכה לנער ומפסיקה. מרחיקה את פניה מתאו המת ומביטה בו.

אתה לא יכול ללכת ממני...
 אתה לא יכול ללכת ממני כי אתה
 כמו השפתיים והלשון שלי, כמו השדיים,
 כמו הלב והריאות, כמו הקרביים שלי,
 כמו כל אחד מאלה,
 אתה חלק ממני!...

פותחת באחת את חולצתו.

אתה תישאר איתי וככה אדע מה אתה עושה בכל רגע.

מביאה את פניה לבטנו ונוגסת ממנה ואוכלת את קרביו.

.9

אור מבודד עולה. לתוכו האישה נכנסת. השלג מוסיף לרדת.

האישה: האושר, גמד קטן וחלקלק שמעולם לא ביקשתי אותו, הגיע פתאום.
 הוא נעמד מולי, הושיט שתי ידיים קפוצות, ואמר, באיזו יד זה מסתתר.
 תבחרי. אני הצבעתי על יד אחת והוא פתח אותה והיא הייתה ריקה. פתח את השנייה
 וגם היא הייתה ריקה. אני לא מבינה, אמרתי לגמד. תסתכלי טוב, הוא אמר וקרב את שתי ידיו לעיני.
 בכפות ידיו הפרושות הופיעו אמא ואבא. הם חזרו מהשדה הביתה וצחקו. הופיעו צבי ואישתו וכל
 הכפריים. הם חגגו בשירה וריקודים את פתיחת עונת החורף. בכפות ידיו ראיתי את העץ העתיק שלי
 עטוף בצעיף של שלג. במרחק לא גדול ממנו עמד נגן הקונטרבס. בין שניהם רקדתי אני, מעלי
 ריחף גופו הקטן של לביא ובתוכי, רקד איתי תאו.
 בשרו של תאו הרעיל את הדם שלי. הרגשתי תחושה של מחנק.
 זה הסיפור? שאלתי את הגמד.
 כן, הוא אמר. זה הסיפור.
 לידה ומוות ומסעות קטנים,
 ככל שהשרשרת מאפשרת.
 תחושת המחנק הלכה והשתלטה עלי.
 מה עכשיו? שאלתי אותו.
 את יודעת, הוא אמר, חמק ונעלם.
 אחר כך
 הייתה האנחה הזאת...

האור דועך.

סוף.